

OSUDY FARMY
SILVERWOOD

Bouřlivá
srdce

LILIAN KALINER

KIOJAN

edice
KLOKAN

Copyright © S. Fischer Verlag GmbH,
Frankfurt am Main 2021
Translation © Lenka Kubešová, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
FIREFLY CREEK: SEHNSUCHT IN DEINEM HERZEN
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím FISCHER
Taschenbuch
přeložila Lenka Kubešová
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-437-3

*Pro mého manžela,
který na můj návrh prodat vše,
co jsme v té době měli,
a vyrazit do Austrálie, řekl jen „ok“.*

Prolog

Před 15 lety

„*P*ane Bennette!“ Pronikavý ženský hlas prořízl suchý, horký vzduch. Harry Bennett s povzdechem upustil cejchovadlo do vědra s vodou a vzhlédl.

K ohradě, ve které se pásal dobytek, pospíchala starší žena v elegantní halence a úzké sukni. Netvářila se zrovna přívětivě. Podpatky jejích lodiček rytmicky klapaly po nerovném terénu a vířily prach.

„To je paní Samsonová, ředitelka školy. To bude zase leg-race,“ ušklíbl se John a uvolnil provaz, který mělo malé tele uvázaný kolem krku. Telátko se rozběhlo zpátky k mámě a zmizelo uprostřed stáda, jež se tísnilo vzadu u ohrady a bez ustání bučelo.

„Žádné hlouposti,“ varoval Harry svého nejstaršího syna, kterému zpod koženého klobouku trčely vlasy černé jako uhel. Ředitelka dokázala být pěkně nepříjemná. Tohle Harrymu ještě chybělo! Její telefonáty byly právě jedním z důvodů, proč odpojil záznamník. Tušil, co bude následovat. Otázkou bylo jen to, který z jeho synů má u ředitelky vroubek. Tázavě pohlédl na šestnáctiletého Jima, který se opíral o zeď stodoly a zvedl ruce na znamení, že tentokrát to nebyl on. Už teď měl širší ramena než jeho dva bratři a Harry se na okamžik zamyslel nad tím, jestli by ho ještě

dokázal ohnout přes koleno. Musel se usmát. Nikdy na své syny nevztáhl ruku, i když nesčetněkrát zkoušeli míru jeho trpělivosti. Poté pohlédl na Samuela, svého druhorozeného, kterému také cukaly koutky. Harry varovně přimhouřil oči, načež se jeho syn vydal odchytit další tele.

„Pane Bennette.“ Ředitelka se zastavila u ohrady a lapala po dechu.

„Paní Samsonová.“ Harry na ni kývl a smekl klobouk. Pomalu se rozešel směrem k ní a rukou si otřel pot z čela. Potom si sundal kožené rukavice a tázavě se na ni zadíval.

„Protože vůbec nereagujete na mé telefonáty, musela jsem si najít čas a vyrazit za vámi osobně.“ Vyčítavě potřásla hlavou a Harry si všiml, že se jí na vlasech třpytí krůpěje potu. Její oblečení a dokonalý účes působily na farmě jako pěst na oko. Proč nezůstala sedět ve své klimatizované kanceláři a nenechala jeho i chlapce na pokoji?

„O koho jde tentokrát?“ zeptal se klidně.

„Dvojjčata,“ vydechla a rozhlédla se kolem sebe. „Kde vůbec jsou?“

„Jak vidíte, mám plné ruce práce. Nemám tušení, kde se Quentin a River poflakují.“

Rozhořčeně si odfrkla.

„Co zase provedli?“ Harry se poškrábal na hlavě. Do večera musí označit zbytek telat, takže na vybavování neměl čas.

„Školní králíci...“

Harry zasténal a opřel se o ohradu. „Přežili?“

„To ano. Ale tím dobré zprávy končí.“ Zašátrala ve své kabelece a něco z ní vytáhla. „Poznáváte ho?“

Harry natáhl ruku po strojku, kterým stříhal svým synům vlasy. „Oni...?“

„... oholili králíky,“ dokončila za něj větu paní Samsonová.

Za Harrym se ozval výbuch smíchu. Prudce se otočil a vrhl na své syny výhrůžný pohled. Ti okamžitě zmlkli, ale dál se pobaveně culili.

„To nebude tak horké, chlupy jim brzy dorostou,“ poznamenal a odhodil strojek vedle otevřených dveří stodoly.

„Že to nebude tak horké?“ zopakovala po něm ostře paní Samsonová.

„Paní Samsonová, já si to s nimi vyřídím. Už se to nebude opakovat,“ řekl Harry klidně.

„Tomu sám nevěříte. Máme ve škole čtyři Bennetty a jejich složky praskají ve švech. Támhleten,“ ukázala na Jima, „loni zmlátil mladého Arndta. Johna a Samuela už máme našťestí z krku.“ Zachmuřeně pohlédla na dva nejstarší chlapce, kteří už vyšli ze školy a pracovali na farmě.

„Pokud se nepletu, byl to právě Arndt, kdo si tehdy začal. Copak můžu za to, že Jim umí líp mířit?“ zasténal Harry a znovu si otřel pot z čela. „A co Ethan?“ zeptal se na svého třináctiletého syna.

„To je premiant třídy,“ připustila ředitelka neochotně.

Harry taktně mlčel.

„To ale neomlouvá chování ostatních! Ethan se navíc nechává až moc často zatáhnout do jejich legráček. Od té doby, co vedu tuto školu, mi jde z vašich chlapců hlava kolem. Johnovi a Samuelovi se nějakým zázrakem podařilo složit zkoušky, ale stále ještě zbývají Jim, Ethan a dvojčata.“ Zatvářila se ustaraně a na čele se jí objevily vrásky.

Harry si povzdechl a promnul si rukou zátylek. Jakkoli mu byla její návštěva nepříjemná, naprosto jí rozuměl. Znal své syny lépe než kdokoli jiný a bylo mu jasné, jak musí jejich chování působit na lidi, kteří je neznají.

„Pane Bennette,“ spustila starší žena znovu.

„Říkejte mi Harry,“ broukl smířlivě.

Na tváři se jí mihl úsměv. „Harry, znám vaši...“ zaváhala, „... zvláštní situaci.“

„To je mi jasné.“

„Chlapcům chybí ženská ruka. Víím, že děláte všechno, co je ve vašich silách.“ Zachmuřeně pohlédla do výběhu, kde pobíhali John a Samuel. Měli na sobě jen montérky

a snažili se odchytit další tele. Jim se mezitím chystal rozžhavit cejchovadlo.

Harry se při pohledu na ně dmul pýchou. Ve svých dvaceti, devatenácti a šestnácti letech se dokázali postavit ke každé práci. Díky jejich pracovitosti se jim podařilo udržet farmu nad vodou i v době, kdy nebyly peníze na brigádníky. A přesto moc dobře věděl, co jim chybí. „Nejsem kouzelník, abych vytáhl ženskou z klobouku,“ hlesl.

„A co chuva? Dvojčata chodí teprve do třetí třídy, těm by to určitě prospělo.“

„To už jsme zkoušeli.“ S povzdechem zahnal vzpomínku na Fionu. Za ty tři roky, co s nimi žila, děti úplně rozkvetly. Jenže potom od nich odešla. „Do mého domu už nikdy žádná žena nevzkročí,“ pronesl rozhodně.

Paní Samsonová pokrčila rameny. „Myslím, že už jsem řekla vše, co jsem chtěla. Nebudu vás déle zdržovat.“

„Slibuju, že si s Quentinem a Riverem promluvím. Mrzí mě, že vám přidělávají starosti,“ snažil se ukončit rozhovor v přátelském duchu. Otřel si ruku do kalhot a podal ji ředitelce.

Na vteřinu zaváhala, ale pak mu potřásla pravicí. „Abych nezapomněla.“ Znovu zašátrala v kabelce a vytáhla z ní obálku. „To je formulář, kterým udělujete souhlas, aby Ethan mohl přeskočit ročník.“

Harry rozpačitě uchopil obálku. „Přeskočit ročník?“

„On vám to neřekl?“

Harry zamračeně pohlédl směrem k domu. „Moc si spolu nepovídáme. On se většinou zavře ve svém pokoji a čte si nebo se učí.“ Na rozdíl od ředitelky si právě s Ethanem nevěděl rady. Nedokázal si k němu najít cestu. Kdykoli ho požádal, aby mu pomohl na farmě, jen nechápavě kroutil hlavou nad chlapcovou nešikovností. Ostatní synové ho svými vtípkami a žertíky sice často přiváděli k šílenství, ale on byl v jejich věku úplně stejný. U nich si byl jistý, že se v životě neztratí. Ethan byl úplně jiný, a když Harry přemýšlel nad

jejich vztahem, připadal si bezmocný. A teď mu Ethan ani neřekl, že by mohl přeskočit ročník. S povzdechem přeložil obálku a strčil si ji do kapsy. „Promluvím dvojčatům do duše. Ale nemůžu vám zaručit, že to pomůže.“

„Děkuji.“ Paní Samsonová se na něj soucitně usmála a rozloučila se.

Harry trpělivě čekal, než auto odjede ze dvora. Poté si strčil dva prsty do pusy, hlasitě hvízdal a pohlédl k malému okénku, které se krčilo pod střechou stodoly. „Okamžitě dolů, vím, že tam jste,“ zahřměl.

Quentin a River se provinile vyšourali ze stodoly a protáhli se mezi tyčkami v plotě. Harry ukázal na strojek. „Vy jste opravdu oholili králíky?“

„Bylo to sakra těžké, pořád sebou mleli,“ vysvětloval Quentin hrdě.

„Neklej,“ napomenul ho otec. „Jak to, že si toho nikdo nevšiml?“

River sklopil zrak. „O přestávce jsme se vplížili do třídy.“

Harry zasténal a klekl si ke svým synům. „Já se z vás jednou asi zblázním.“

Chlapci před ním stáli jako hromádky neštěstí.

„Za trest vykydáte koňskou stáj. A snažte se polepšit,“ řekl vážně. „Jiná škola tady není, takže se chovejte tak, aby vás nevyhodili.“

Jen domluvil, oba výtržníci se rozběhli ke stáji. Quentinovy tmavé kadeře neposlušně poskakovaly sem a tam, zatímco v Riverových krátkých vlasech se třpytil prach. I když si byla dvojčata povahově velmi podobná, vzhledově byl každý z chlapců úplně jiný. Oba na sobě měli kalhoty, které byly samá díra a nutně potřebovaly zašít. Harry však vždycky raději nakoupil hromadu nových džínů. Dobře věděl, že obyvatelé nedalekého městečka Firefly Creek lační po všem, co se v jeho rodině šustne, a tak nechtěl, aby

se jeho nejmladší synové zapsali jako divoši, kteří holí králíky. Byl si však jistý tím, že se zprávy o jejich nejnovějším kousku už dávno rozkřikly.

Harry vstal. Musí ten strojek uklidit dřív, než se kluci vyřadí i na jejich kočce. Pomalu kráčel za ostatními a na rtech mu pohrával úsměv. Až bude zítra vyzvedávat kluky ze školy, možná se zajde podívat na oholené králíky. Jeho starší synové mu přivodili několik bezesných nocí, ale dvojčata mu očividně dají zabrat ještě mnohem víc. Než se vrátil zpět do výběhu, chlapci mezitím označili další tři telata. Harry uznale poplácal Johna po rameni. Jistě udělal při výchově spoustu chyb, ale tohle se mu opravdu povedlo. Znovu pohlédl směrem k domu. Musí si promluvit s Ethanelem. Jen nevěděl jak.

1. kapitola

Nyní

*L*iz si strčila peněženku do podpaží, pod bradu pytlík chipsů a do rukou popadla další dva sáčky. Rozpačtě se usmála na vytáhlého mladíka, který pracoval na zdejší čerpací stanici, a zamířila se svým nákupem k autu. Co si o ní musel myslet? Jezdila sem pravidelně nakupovat své oblíbené laskominy. Každé dva tři týdny si našla nějakou výmluvu, většinou že došlo mléko nebo chleba, aby se mohla na hodinu vytrazit z farmy. A stejně jako dnes si vybírala nedělní večer, kdy byl ve městě klid. Proboha, mléko! Protočila oči, otevřela dveře svého vozu a hodila pytlíky na sedadlo spolujezdce. Pak se rozeběhla zpět k čerpací stanici a vyndala z chladicího regálu láhev mléka. Musela být opatrná, aby se o její malé lži nikdo nedozvěděl. Žádné mléko jim samozřejmě nedošlo, naopak ho měli na farmě až dost. Ale protože kromě ní do spíže téměř nikdo nechoďil, nemohla její lest prasknout. Podala chlapci pětidolarovou bankovku. „Drobné si nech.“

„Přeji vám hezký večer, paní Bennettová,“ zaslechla ještě mladíkův hlas, když se za ní zavíraly dveře. Spokojeně nastoupila do svého žlutého autíčka a položila mléko na zadní sedadlo. Když otočila klíčkem v zapalování,

z reproduktorů se ozvala diskohudba. Usmála se a vyjela na širokou hlavní silnici. Jakmile však minula značku označující konec obce, odbočila na malé zarostlé parkoviště. Popadla chipsy a vystoupila. Chvilí tiše stála a vdechovala svěží večerní vzduch a potom se vydala k vybledlé dřevěné lavičce. Její lavičce. Lavičce, kde ji Samuel tenkrát požádal o ruku. Jak je to dávno? Zamyslela se a roztrhla sáček. Ucítla vůni sýra. Strčila si do pusy první kousek, labužnický ho převalovala na jazyku a vychutnávala si lahodné umělé aroma.

Je možné, že už to je šest a půl roku? Čas letěl jako splašený, hlavně proto, že se toho tolik událo. Samuelova žádost přišla zcela nečekaně, a přesto bylo všechno naprosto dokonalé. Původně ji chtěl požádat o ruku v Melbourne, kde pracovala jako učitelka. Ale po víkendu, který Liz strávila s ním a jeho rodinou na farmě, už nechtěl čekat ani minutu. To byl celý on. I to, jak svou žádost zamumlal na téhle zchátralé lavičce nad kornoutem zmrzliny a na rtech mu přitom pohrával šibalský úsměv. Samozřejmě se rozzářila a skočila mu kolem krku. Vůbec ji netrápilo, že jeho zmrzlina skončila na její halence.

Cestou na letiště v Adelaide si Liz dokolečka opakovala, že je zasnoubená. Nemohla uvěřit tomu, že se opravdu vezmou. Samuel vtrhl do jejího života jako tornádo. Všechno se seběhlo neuvěřitelně rychle. Když ji požádal o ruku, bylo jí teprve jednadvacet a jemu osmadvacet a znali se jen něco málo přes půl roku. Poprvé se setkali v jednom klubu v Melbourne, kam Liz často chodila posedět s přáteli, a hned mezi nimi přeskočila jiskra. Byla to láska na první pohled, skoro jako z kýčovitého romantického filmu. Samuel si tenkrát vyrazil s kamarády na krátký výlet do Melbourne a do Lizina života vpadl doslova po hlavě. Tehdy totiž zakopl a celou ji polil pivem. O tři týdny a nespočet telefonátů později si opět koupil letenku a objevil se v Melbourne, aby ji pozval na rande. A Liz ho za to odměnila polibkem, který jí

obrátil život naruby. Jejich světy nemohly být rozdílnější – učitelka z Melbourne a farmář z Jižní Austrálie. A přece se měla stát součástí jeho života. A dokonce mnohem rychleji, než by si pomyslela.

Liz se natáhla pro druhý pytlík, roztrhla ho a položila vedle sebe na lavičku. Už jí zbýval jen jeden. Pokaždé si všechny naskládala vedle sebe, natáhla nohy a pozorovala oblohu. Dnes si nemohla vychutnat západ slunce, který tolik milovala. Obloha byla celý den nezvykle šedá. Přitáhla si svetr k tělu a zalitovala, že si s sebou nevezla něco teplejšího. I když měla pocit, že ve vzduchu je už cítit jaro, pořád byla zima. A ta umí být v Jižní Austrálii nepříjemně vlezlá.

Ohlédla se přes rameno a očima pohladila potůček, který tekl jen pár metrů za lavičkou. Dnes tu samozřejmě nepoletovaly světlušky, kterým Firefly Creek vděčí za své jméno. A i když věděla, že se tito broučci objeví zase až v listopadu, musela se ujistit, že nepropásla tuto jedinečnou podívanou. Světlušky byly vlastně to jediné, čím byla tato oblast zajímavá. Firefly Creek nemohlo lákat turisty na velkolepé hory nebo moře, nebylo tu dokonce ani kino. Rozkládaly se zde jen nekonečné pastviny, na kterých se pásł dobytek. Ale světlušky byly skutečně úchvatné a Liz se každý rok nemohla dočkat těch několika týdnů, kdy se za soumraku uvelebí venku a bude tiše pozorovat jejich úchvatný rej.

Zalovila v pytlíku a strčila si do pusy slaninový chips. Od jejich prvního setkání tehdy uplynuly sotva tři měsíce, když Samuel posadil svého staršího bratra do auta a vezl ho devět hodin do Melbourne, aby mu ji představil. Jako by to bylo včera. John vstoupil ve své kostkované košili a vybledlém koženém klobouku do jejího bytu a ona mu nabídla místo u stolu v malinkaté kuchyňce. Seděli naproti sobě a on se tvářil rozmrzele. Napětí by se dalo krájet. Když však John poznal, jak moc Samuelovi na Liz záleží, jeho výraz změkl a tu a tam se na ni usmál. Aniž by to tehdy tušila,

seděla poprvé u stolu se svým budoucím švagrem a zároveň mužem, který jí měl později být velkou oporou.

Liz škrábala nehty seschlé dřevo. Před šesti a půl lety neměla naštěstí ani tušení, jak málo času jim zbývá. A byla vděčná za tu sladkou nevědomost, která jim dovolila prožít alespoň dva bezstarostné roky. Dva šťastné roky. A pak přišel blesk z čistého nebe. Krátce před svatbou dala v Melbourne výpověď a přestěhovala se sem. Samuel chtěl mít jako vždy všechno pod kontrolou a koupil pro ně malý domek na kraji města. Liz se do toho místa okamžitě zamilovala. Ráno odcházela pěšky do práce do zdejší školy a Samuel odjížděl na rodinnou farmu. Snažila se zahnat myšlenky, které se jí na tomto místě pokaždé vracely. A přesto ji ta lavička k sobě vábila, jako by byla opředaná nějakým kouzlem. Bylo to jejich místo. Jen málokdy tudy někdo projížděl, a ještě vzácnější bylo, že někdo zastavil na malém parkovišti, zarostlém vysokou suchou trávou a schovaném pod pokroucenými eukalypty.

Najednou zaslechla skřípání pneumatik a spatřila, jak na parkoviště vjelo elegantní, drahé auto. Už na první pohled bylo zřejmé, že do tohoto prostředí vůbec nezapadá. Liz si zklamaně povzdechla a olízla si z prstů slané drobečky. Přes tónovaná skla pozorovala siluetu řidiče. Potom se otevřely dveře. Z vozu vystoupil muž a pospíchal mezi stromy. Liz zaostřila. To snad nemůže být pravda. Prohlížela si bílou košili, která obepínala jeho svalnatá záda. Asi byl na cestě pěkně dlouho, protože ji měl celou zmačkanou. Nebo že by přece? Muž se postavil ke stromu, a když Liz zahlédla jeho profil, bezděčně vydechla. Ethan! V tu chvíli se ohlédl přes rameno, trhl sebou a rychle pustil pásek, který se právě chystal rozepnout.

„Promiňte, nevšiml jsem si vás!“ zavolal na ni a zamířil zpět k autu. Copak ji nepoznal? Liz ani na vteřinu nezapochybovala, že toho chlapíka zná, i když se ve Firefly Creeku neukázal už celou věčnost. Sice měl za sebou určitě dlouhou

cestu, ale plavé vlasy měl pečlivě učesané. Celkově vypadal nápadně upraveně. Dokonce si ani nevyhrnul rukávy košile, která mu seděla jako ulitá. Očividně váhal, co by teď měl udělat, a tak sáhl do kapsy svých elegantních kalhot, vytáhl z ní mobil a ležérně se opřel o kapotu. S povytaženým obočím se zadíval na displej a potom na něj rychle něco našukal.

Mělo by ji urazit, že ji nepoznal? Ne, vždyť se roky neviděli a Liz se za tu dobu jistě hodně změnila. Kolikrát se vůbec potkali? V duchu se vrátila do doby, kdy prožila jak ty nejkrásnější, tak ty nejbolestivější chvíle svého života. Tříkrát. Viděli se celkem tříkrát. Poprvé se setkali o Vánocích na farmě, podruhé na svatbě a potřetí před čtyřmi a půl lety na Samuelově pohřbu. V prstech mimoděk žmoulala látku kalhot. Poté se zarazila a znovu se zadívala na Ethana. Nikdo jí neřekl, že by měl přijet. Takovou zprávu by jí Harry určitě nezamlčel. Nejspíš by se měla zvednout a jít se mu představit. Nakonec se ale rozhodla, že si z něj trochu vystřelí. Lehce se předklonila a s úsměvem se zeptala: „Nemáte hlad?“

Udiveně vzhlédl od mobilu a pohled mu padl na pytlíky brambůrek, které měla položené vedle sebe. Zdálo se, že na okamžik zaváhal, ale pak strčil mobil zpátky do kapsy. „Vy tady máte pěkné zásoby,“ zavolal a přátelsky se na ni usmál.

„Maličko jsem to přehnala,“ přiznala.

„V tom případě se budu chtít nechtě muset obětovat,“ zažertoval a přistoupil k ní. Posadil se na druhou stranu lavičky tak, aby pytlíky brambůrek ležely mezi nimi. Liz si všimla, že si ji po očku prohlíží. Modrooký blondatý Bennett, to se jen tak nevidí, pomyslela si. „Tak copak to tu všechno máme?“ uculil se a zadíval se na pochoutky.

Prstem ukazovala na jeden sáček za druhým. „Sýrové kuličky, slantinové chipsy a můj favorit – cibulové kroužky.“

Uznale přikývl. „Velice zajímavá kombinace, to se musí nechat.“ Rozesmál se a jeho srdečný smích prolomil ledy.

„Nejspíš jste v Sydney zvyklí na lepší věci.“

Střelil po ní pohledem a udiveně naklonil hlavu na stranu. „Jak víte, že jsem ze Sydney?“ Nervózně se narovnal.

Měla by mu to prozradit. Přiznat se, že si z něj trochu vystřelila. Ale tahle hra ji začínala bavit. Místo přiznání kývla hlavou směrem k jeho autu. „Máte espézetku Nového Jižního Walesu. A vypadáte jako velkoměšťák.“

„Jako velkoměšťák,“ zopakoval po ní. „Je na tom snad něco špatného?“

„Já jsem z Melbourne,“ pronesla, aby mu pomohla přijít na to, s kým tu vlastně sedí.

„Ethan Bennett.“ Natáhl se přes pytlíky a podal jí pravici.

„Elizabeth Monroeová,“ představila se mu dívčím jménem a marně hledala v jeho očích jiskřičku poznání. *V tom případě si tohle divadýlko zasloužíš.* Potlačila zahihňání a nabídla mu sýrové kuličky.

„Děkuju za nabídku, Elizabeth.“ Zaváhal, ale nakonec si jednu kuličku strčil do pusy.

„Tak co, chutná?“ vyzvídala.

„Je to zatraceně dobré. A asi i zatraceně nezdravé.“

„Obávám se, že ano.“ Spokojeně se opřela a zašmátrala rukou v pytlíku.

„Proč jste si koupila tři balení?“

„Tahle kombinace je totiž nejlepší. Vezmete si z každého sáčku jeden kousek, a když je sníte, musíte si olíznout prsty.“

„Olíznout si prsty?“ Chraplavě se rozesmál.

Liz vážně přikývla. „To je na tom to nejlepší. Pak cítíte na jazyku všechny tři příchutě najednou.“

„Dobře.“ Demonstrativně si vkládal do úst jeden kousek po druhém. „Mana nebeská,“ řekl s plnou pusou a strčil si palec a ukazováček do pusy.

Liz překvapilo, že působil velice uvolněně. Moc toho o něm nevěděla. Zaslouchla jen několik kusých informací, které jí toho o něm moc neprozradily. Na farmě se o něm

téměř nemluvalo, a když už, většinou to skončilo hádkou. Ale proč sem teď přijel? Zvědavě na něj pohlédla.

„A, Ethane Bennette ze Sydney, co vás přivádí do téhle ospalé díry uprostřed ničeho?“

Opět se toporně narovnal a zvážněl. „Abych byl upřímný, sám nevím,“ špitl.

Náhle pocítila soucit s tímto mužem, kterého sotva znala. Zdálo se, že ho něco trápí. „Jste odsud?“ V duchu si vyčítala, že svou hru nedokázala včas utnout. Promarnila správnou chvíli a teď mohla jen doufat, že se na ni potom nebude zlobit.

„Je to na mně vidět?“ Pohlédl na ni a vypadal o něco veseleji.

„Ne, vůbec ne.“

„Ale máte pravdu.“

Zvedl sáček se sýrovými kuličkami a několik si jich nasypal do pusy. Liz vyčkávala a nervózně si okusovala nehty. „Chci navštívit svou rodinu,“ dodal po chvíli.

„Určitě se na vás už moc těší,“ odvětila Liz a usmála se na něj.

„O tom právě pochybuju.“ Potřásl hlavou. „Změňme téma. Co dělá žena jako vy sama se třemi pytlíky chipsů večer na tomhle parkovišti?“

Liz se rozesmála a zabořila obličej do dlaní. Musel si o ní myslet, že je opravdu zvláštní. „Chodím si sem odpočnout. Starám se o velkou domácnost a jednou za čas prostě potřebuju na chvíli vypnout. Takže předstírám, že musím nutně odjet na nákup, a místo toho si sednu na tuhle lavičku a tajně se cpu nezdravým jídlem.“

Jeho smích se nesl večerním vzduchem a rozléhal se po celém parkovišti. Usazenýma očima na ni pobaveně pohlédl. „Opravdu?“

„Opravdu.“ Pokrčila rameny, vytrhla mu z ruky balíček sýrových kuliček a položila jej na jeho obvyklé místo.

„Jste hospodyně, nebo máte tak velkou rodinu?“

„Obojí.“

„Velká rodina je kapitola sama pro sebe,“ uvažoval a zatvářil se melancholicky.

„Chcete už jet za tou svou?“ vyzvíдалa.

Ethan zavrtěl hlavou. „Abych byl upřímný, musím sebrat odvahu.“

„Ale za chvíli bude tma.“

„Asi si o mně budete myslet, že jsem zbabělec, ale musím se hodně přemáhat, abych nesedl do auta a nerozjel se zpátky domů.“

„Vůbec ne. Asi to pro vás není zrovna snadné.“

„Před minulostí neutečete,“ zamumlal a chabě se na ni usmál.

Liz přejela rukou po drsném dřevu lavičky. „V tom máte pravdu.“ Pohlédla na hodinky a zjistila, že už nerozezná čísla na ciferníku. Byl nejvyšší čas, aby vyrazila domů. Vstala a ovinula si ruce kolem těla. Velice rychle se ochladilo. „Zbytek chipsů je váš. A až je dojíte, pojedete ke své rodině. Platí?“

Vstal a znovu jí podal ruku. „Děkuju vám za milou společnost, Elizabeth.“ Ucítila teplo jeho dlaně, které přecházelo do té její. „Kdykoli si to ráda zopakuju.“ Došla ke svému autu a nastoupila. Když se otočila, naposledy pohlédla na osamělý stín na lavičce. *Zatím se měj, Ethane.*

Liz ležela ve tmě na široké posteli. Rozmrzele se stočila do klubíčka a pohlédla směrem k oknu. Obloha byla dnes zatážená, takže na nebi nespátřila ani jedinou hvězdu. Ethan nepřišel. Nejspíš už byl dávno na cestě do Sydney. Nikomu neřekla, že ho potkala. Tajně se těšila na Harryho překvapený výraz, až po letech Ethana uvidí. A i když to byl drsník, musel by mít přece radost, že se jeho syn vrátil domů. Pod drsnou skořápkou se skrývá měkké jádro. Na nikoho toto rčení nesedělo lépe než na jejího tchána. Celý večer bojovala s nutkáním připravit Ethanovi postel v pokoji pro

hosty. Nechtěla však riskovat, že se jí ostatní začnou vyptávat, co to dělá. Když večer hráli u kuchyňského stolu karty, jen stěží potlačovala vzrušení. Očima hypnotizovala dveře. Už dlouho se na nic tak netěšila. A pak jí konečně došlo, že Ethan nepřijde. Podlehл svému strachu. Návrat ztraceného syna se nekoná. A nikdo kromě Liz neměl ani tušení, že se k němu schylovalo.

Zjistila si, že ze Sydney do Firefly Creeku to je přes tisíc tři sta kilometrů. Ethan vypadal tak unaveně, že určitě ujel celou cestu bez jediné přestávky. Nebylo nebezpečné sednout opět za volant a jet hned zpátky? Co se mezi ním a ostatními Bennetty stalo, že měl strach vrátit se na farmu? Ethan byl jediný Harryho syn, který chtěl dělat kariéru, a odešel proto z Firefly Creeku. Alespoň tak si to Liz vydedukovala z těch několika málo informací, které pochytila. Byl právě jeho odchod důvodem, proč byly vztahy mezi ním a ostatními tak napjaté? Když se tehdy o Vánocích poprvé setkali, připadal jí Ethan zamlklý, ale teď zpětně si musela přiznat, že si z těch svátků pamatuje jen útržky. Ten den byla totiž nervózní, protože se měla poprvé setkat se svým budoucím tchánem. A potom už ji semlel kolotoč velké rodiny. A nestihla si s ním popovídat ani tehdy, když o několik měsíců později přiletěl na jejich svatbu.

Liz se zavrtala hlouběji do polštáře a zamžourala do tmy. Pak už se viděli jen na pohřbu. Potřetí a naposledy. Kdykoli si Liz na ten den vzpomněla, vybavila se jí jen nekonečná řada kondolujících, potoky slz a rozpačitá podání ruky. Měla však pocit, že Ethan odjel ještě týž den. Když se rodina večer sešla u kuchyňského stolu a Harry vyprávěl příběhy ze Samuelova dětství, Ethan s nimi už nebyl. Očividně jim byl úplně ukradený, i když zbytek Bennettů za všech okolností držel při sobě. *Velká rodina je kapitola sama pro sebe.* Jeho slova jí zněla v uších, dokud ji nepřemohl spánek.